

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis Prædicatorum

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

Extrauaga[n]s Io. xxij. Gloriosa[m] Ecclesia[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

De erroribus Henrici de Sena.

S V M M A R I V M .

- 1 Henricus de Sena apostata caput Beghinorum.
- 2 Beghinorum errores quinque dānati a Ioa. xxij.
- 3 Secta Beguinorum prorsus damnatur.
- 4 Beguinorum excusationes friuolae.
- 5 Titulo tertij ordinis S. Francisci sese Beguini paliare atque honestare uicebantur.

Sextadecima quaestio est: Hæreses, & errores Henrici de Sena, ordinis fratrum Minorum Generalis sancti Ministri, non veri ordinis beati Francisci, sed fictitij: qui fratrum b^a communi statu ordinis dissidentium in partibus Tusciae, & in insula regni Siciliae caput fuit; qui sunt:

1 Ad hanc e^o respondemus, quod post condemnationem prædictarum duarum hæresum, & errorum de proprio, & communi, factam per dictum dominum Ioannem xxij. in constitutionibus, cum inter nonnullos, & Quia quorundam mentes, quamplures fratres Minores in partibus Tusciae, & insula regni Siciliae, dictis duabus constitutionibus non obtemperantes, sed eas potius condemnantes, à communi statu ordinis beati Francisci uitae, & moribus, ac etiam aliquantulum habitu dissidentes, ac totaliter deuiantes, sibi Henricum de Sena dicti veri ordinis sancti Francisci, cum prædictis suis coplicibus fugitiuum, & apostatam, in Ministrum Generale talis peruersæ suæ congregationis & ordinis elegerunt, sibiq; præfecerunt magis in idolum, quam prælatum. Qui pariter Ministros, Custodes, Guardianos, remeritate consimili eligere præsumperunt, plurimos, ad eorum sectam recipere si que recepisse licentiam predicandi, confessiones audiendi, cōcedere ausi sunt: ac sic in hæreses, & errores plurimos incidunt. Quorum quidam statum, cum suis erroribus quinque, de quibus actum est supra eadem parte secundam; q. 8. idem dominus Ioannes pariter cōdemnauit, ac eos capiti mandauit per suam constitutionem, quæ incipit, Gloriosam, quæ est tenoris sequentis.

Extrauagans Ioan. xxij. qua damnantur errores Henrici de Sena & sequacium suorum.

Gloriosam d^a Ecclesiam: & infra. Et ne aliquid prædictarum blasphemiarum tolerabile uideatur, aut dubium; de plurimis eorum erroribus, aliquos non latere, & perinde nocere ualeant, præsentibus duximus adnotandos.

2 Primus itaq; error, qui de istorum officina tenebrosa prorupit, duas fingit Ecclesias, unam carnalem diuitijs pressam, effluentem diuitijs; sceleribus maculatam, cui Romanum præfulem, aliosque inferiores prælatos dominari asserunt: Aliam spiritualem, frugalitate mundam, uirtute decoram, paupertate succinctam; in qua ipsi soli, eorumque complices continentur: Cui etiam ip-

A si spiritualis uitæ merito (si qua fides est adhibenda mendacibus) principantur.

Secundus error, quo prædictorum infolentium conscientia maculatur, Venerabiles Ecclesiae sacerdotes, aliosque ministros sic iurisdictionis, & ordinis clamitat auctoritate desertos, ut nec sententias ferre, nec sacramenta conficere, nec subiectum populum instruere ualeant, uel docere: Illos fingentes omni ecclesiastica potestate priuatos, quos à sua perfidia uiderint alienos: quia apud ipsos solos (ut ipsi somniant) si cut spiritualis uitæ sanctitas, sic auctoritas perseverat. In qua e^o re Donatist. sequuntur errorem: qui olim facti schismate, ab unitate Ecclesiae recedentes, ita in sua secta Dei gratiam dixerunt esse coactam, ut nullus eam recipere esset idoneus, qui non foret ipsorum scelere maculatus.

Tertius istorum error in Valentinum errorem coniurat, quoniam & hi, & illi in nullum euentum asserunt fore iurandum: dogmatizantes mortalis criminis cōtagione pollui, & pœna teneri, quos contingerit iuramenti religione cōstringi. Quorum blasphemias pietas Christiana condemnans, non leuitate mota, sed utilitate aut necessitate coacta, ueritate præteritorum, atque presentium, & certitudinem futurorum, iurandi religione cōfirmat: certissime tenens, quod nullatenus de suo genere potest esse peccatum, quod Christus exercuit, q. peccatum non fecit, sed peccatum omne sua passione damnauit: Iurauit etenim Dominus, iurauit & Apostolus Paulus: suæ operationis exemplo monstrantes, ad hoc tantum iuramentum esse prohibitum, ne iurandi facilitas frequentiam, frequentia cōsuetudine, cōsuetudo periurium introducat. Bonum est ergo iuramentum, p^o quod ueritas rerum diuino testimonio cōfirmatur. Sed malum est illi, qui eo male utitur & à malo infirmitatis humanæ est, ut aliquis uerum proferens, iurare cogatur.

Quarto huiusmodi impiorum blasphemia, de prædictorum Waldensium uenena fonte prorumpens, sacerdotes ritè, etiā & legitime secundum formam Ecclesie ordinatos, quibuslibet tamè criminibus profanos, non posse conficere, uel conferre ecclesiastica sacramenta confingit.

Quintus error sic istorum hominum mentes obæcat, ut Euāgelium Christi in se solis,

hoc in tempore asserant esse completum: quod hactenus (vt ipsi somniāt) obtectum fuerat, immo prorsus extinctum.

Multa sunt alia, quę ibi presumptuosi homines contra coniugij venerabile sacramentū garrere dicuntur: Multa quę de cursu temporum, & sine sæculi somniant, Multa quę de Anthichristi aduentu, quę iam instare asserunt) flebili vanitate diuulgāt. Quę omnia quia partim hæretica, partim infana, partim fabulosa cognoscimus, dānanda potius cum suis auctōribus, quā stylo prosequenda, aut refellenda censemus.

Et quia post prædicta adhuc insurrexit puerla quædam eorum Begardorum, & Beguinorū congregatio, incidentium in errores, & hæreses leuiter supra dictas: ideo idem dominus noster Papa Ioan. xxij. damnauit istam congregationem, & statum eorum per consimilem constitutionē quę incipit: Sancta Romana, tenoris sequentis.

3 Extrauagans Ioannis xxij. qua Begardi, & Beguini damnantur.

Sancta, Romana, atque vniuersalis Ecclesia, cui auctore Domino licet immeriti præsidemus, sicut religiosa, & pia vota benigno favore prosequitur, sic supertuosos conatus insolentium hominū detestatur: videlicet ne sub ouina pelle gremem Dominicum truculentia lupi rapacis inquadat, sub pietatis imagine virus hæreticæ prauitatis obrepāt, & sub prætextu cōuersationis angelicę incautis mentibus spiritus malignus illudat. Cuius rei gratia sacris est canonibus interdictum, ne aliquis nouū ordinem aut religionē inueniat, vel habitum nouæ religionis assumat. Sed qui cūq; ad religionem venire voluerit, ingrediatur vnā de religionibus approbatis. Nonnulli tamen profanæ multitudinis viri, qui vulgariter Fraticelli, seu Fratres de pāpere vita, ac Bizochi, siue Beghini, vel alijs nominib. nuncupantur in partibus Italiæ, necnō in insula Sicilia, Comitatu prouinciæ, Narbonen. & Tholosan. ciuitatib. & diocesis, & Prouincijs, alijsq; diuersis cismarinis, & vltamarinis partibus contra dictos canones habitū nouæ religionis assumere, congregationes & conuenticula facere, & superiores sibi ipsi eligere, nos, aut nominibus alijs appellāt: plurimos ad eorum sectā recipere, loca etiam de nouo construere, seu constructa recipere, in

† Habetur in ter extrauag. io. xxij. tit. de reli. dom. hęc autē imprec. fa est iuxta veritatem ipsiusmet cōstitutionis originalis, quā habuimus sub pendenti plūbo.

A quibus habitant in communi, publicè mēdicare, quali eorum secta foret vna de religionibus per Sedem Apostolicam approbatis, temeritate damnabili præsumpserunt, & præsumunt etiam incessanter.

4 Et vt ipsorum error, veritas, & impietas, religio reputetur: Plurimi eorum regulam ordinis fratrum Minorum, quam sanctus Franciscus instituit, se profiteri, & ad litteram obseruare confingunt: quamquam sub obedientia Generalis, vel Prouincialium Ministrorum ipsius ordinis nõ morentur. Prætententes se à sanctæ memoriæ Cœlestino Papa V. prædecessore nostro, huiusmodi status seu uitæ priuilegium habuisse, quod tamen etiam si ostenderet, non ualeret: cum bonæ memoriæ Bonifacius Papa VIII. prædecessor noster, ex certis causis rationabilibus omnia priuilegia ab ipso Cœlestino prædecessore concessa, quę per ipsum Bonifacium non contingeret approbari, uirib. penitus uacauerit, dictumque uitæ priuilegium non inueniatur per eundē Bonifacium approbatum. Quidam autem eorum dictum habitum, & uiuendi ritum à quibusdam Episcopis, seu eorum superioribus, vel alijs Ecclesiarum Prælati se recepisse prætendunt, quos nec eis recipere, nec prædictis Episcopis, vel eorum superioribus, seu alijs Ecclesiarum Prælati concedere licuit contra formam Concilij generalis.

5 Nonnulli etiam ex ipsis asserentes se esse de Tertio ordine beati Francisci penitentium vocato, prædictum statum, & ritum eorum sub uelamine talis nominis saragūte palliare, cum tamē in regula ipsius Tertij ordinis, talis uiuendi ritus nullatenus sit cōcessus. Et quia in errorum barathrum facilliter ruunt, qui conceptus proprios Patrum diffinitionibus anteponunt, ipsorum quam plurimi sicut fide digna relatione percipimus, à ueritate catholicæ fidei deuiantes, ecclesiastica sacramenta despiciunt, & errores alios student multipliciter seminare. Cum itaque talium damnanda temeritas in eiusdem fidei detrimentum, & fidelium scandalum, præfati Minorum, & aliorum ordinum opprobrium, & etiam suarum, & aliarum multarum animarum perniciem redundare noscatur: Nos sectam, ritum, & statum huiusmodi: Non obstantibus præmissis eorum excusationibus,